

NA SVOJOJ STRANI

Kada u razdoblju od nešto više od sedam godina po treći puta preuzimate isti zadatak, neminovno se nameće i potreba preispitivanja kakvoće prethodna dva pokušaja. S neskrivenim zadovoljstvom mogu utvrditi kako bih vrlo malo mijenjao u svoj prva dva priloga za biografiju bračnog para Rogić, napisanih 1993. odnosno 1995., u vrijeme naših prvih susreta i uspostave suradnje koja se prometnula u prijateljstvo utemeljeno na uvažavanju sličnih profesionalnih i generacijskih nagnuća.

Prije nego što pokušam argumentirati ovu uvodnu prosudbu, želio bih u interesu onih koji nisu imali prilike pročitati spomenute tekstove sažeto ponoviti ključne epizode iz radne biografije Rogićevih.

Prvi tekst pisao sam nekoliko godina nakon sjajne izložbe "Abitare nella periferia dell impero" (Stanovati na periferiji Carstva, misli se austrougarskog), postavljenoj u prekrasnom tršćanskom dvorcu Miramare, te sam ohrabren pored ostalog i raspravom dr. Borislava Vižintina "Umjetnička Rijeka XIX stoljeća" - upravo u staklorezbarskim uznastojanjima Rogićevih prepoznao kontinuitet takve izrazito kozmopolitske tradicije riječkog kulturnog okružja.

Zajedništvo Željke i Borisa Rogića seže još u srednjoškolsko razdoblje, a uključuje i znakovitu epizodu studija prava prije diplome ciriške škole za održavanje vještine oblikovanja stakla u Tiffany tradiciji. Ako tome nadometnemo da su izložbu na kojoj sam po prvi puta surađivao s njima nazvali

"Hommage à L.C. Tiffany" (1993.) odnosno drugi put "Misterij Tiffany" (1995.) razvidno je u kolikoj su mjeri u svojim prvim izlagačkim nastupima željeli transparentno ukazati na izvorišta svojih nadahnuća i visokih oblikovnih standarda. Pripremajući biografsku bilješku za drugo spomenutu izložbu, u knjizi Normana Pottera i Douglasa Jacksona pronašao sam citat koji je ukazivao na naglašenu sličnost Tiffanyeve ličnosti i načina na koji su Rogićevi "krojili" svoju sudbinu: "Louis Comfort Tiffany bio je vrlo nadaren, kreativan i strahovito energičan čovjek, koji se nije bojao radikalnih preokreta u svom životnom usmjerenju."

Ako se odabir tog citata u katalogu tiskanom 1995. godine mogao eventualno tumačiti i kao iskaz prijateljske naklonosti, ovom su izložbom Rogićevi u potpunosti opravdali nagovještaje koje su osim mene prepoznavali i ostali interpreti njihova stvaralaštva u generacijskom nizu od pokojnog Josipa Depola do Feđe Vukića.

Temeljnost kojom su oni proučili i posvojili Tiffanyevu tehnologiju, ali i složenu ikonografiju i simboliku, nedvosmisleno je ukazivala na težnju preuzimanja i preoblikovanja tih postulata unutar suvremene postmodernističke umjetničke klime. Pri tom su Rogićevi, djelomice i uslijed poznavanja i dubinskog razumijevanja Tiffanyjevog razgranatog poduzetništva, s radošću i ozbiljnošću prihvaćali izazove narudžbi za raznolike javne i privatne prostore, želeći dokazati da i danas i ovdje postoji mogućnost za vrhunska umjetnička djela ostvarena u drevnoj tehnici lijevanja, brušenja i oblikovanja stakla.

